

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Què màgic és el cinema! (2)

La història. París, 1930. El jove Hugo, orfe i aficionat a la mecànica, viu a les golfes de l'estació ferroviària de Montparnasse des d'on observa el pas dels trens i la gent, està encaparrat en reparar l'autòmat que el seu pare va deixar inacabat, però li falta una clau en forma de cor...

La pel·lícula. Dèiem ahir que el dur Martin Scorsese se'ns ha posat tendre amb *La invenció de Hugo*. Tant, que reconeix la paternitat de l'invent del cinema als francesos. Als germans Lumièr i, sobretot, a Georges Méliès, en detriment del ianqui Thomas Alva Edison. Li pot a l'italo-american Scorsese l'arrel europea dels ancestres?.. En tot cas, li ha sortit un poema visual que sintetitza la materialitat del cinema (els decorats teatrals i les màquines: engranatges, manetes, creus de malta) i allò tan real com la realitat, que, amb un toc de màgia, es converteix en intangible: de les sensacions a les il·lusions, del desig al somni.

Per què, sinó, vostè i jo anem al cinema? El pillet Scorsese, *Oliver Twist* de la Little Italy nova-iorqueua, ens roba la cartera (i el cor) amb una cataracta d'imatges cinèfiles: un París fotogràfic que ni Sartre va conèixer però segur que va somiar; antologia d'ecos de *Bajo los techos de París*, la chapliniana *Luces de la ciudad* (l'ídil·li entre la florista i l'inspector se-

miautòmat que ens remet al policia de *Jovencito Frankenstein*; el Jean Gavin de *La bestia humana* a bord de la locomotora que descarrila...

En fi, que Scorsese es bolca. Generós i didàctic com potser mai no ho havia estat, ens proposa un viatge adelerat al ventre de la màgia cinematogràfica. Que com tota màgia, té els seus trucs. Quins? Si vostè es pren el gust (que no la molèstia) d'endrapar-se la pel·lícula més d'un cop, tal vegada els

La invenció de Hugo

Director: Martin Scorsese.
Intèrprets: Asa Butterfield,
Jude Law, Christopher
Lee, Emily Mortimer, Ray
Winstone. EUA, 2011. 126'.
JC Alpicat, Lauren Lleida.

descobreixi. Amb tot, unes pistes: quins personatges s'adrecen directament al públic i per què? La clau que posa en marxa l'autòmat de l'Hugo té forma de cor, i això?

La imatge. La caixa secreta de Méliès que en caure a terra, allibera, escampa, els dibuixos del mag.

La frase. "Els finals feliços només es donen al cinema" etziba un Méliès trampós. Potser sí, potser no. Un eslògan publicitari? O que la felicitat és una decisió personal?